

باجی جیا نووسین: ئۆزموونی س. باح ۋۋ نجدار ... د. ئەحمەدی مەلا

شیر لای سەباح رەنجەر لە شیکلی جیهانی کدایە، کە نە سەرەتای دیارە نە کۆتایی، بەکو لە پەڵەیی جوانیی، لە دەنگی نام، لە بزاوتک، لە ئامازەیهک، لە ساتمەیهک، لە بیرەوهریهک پێکھاتوو؛ لە کۆتاییدا، ھەموو شتێک لای شاعیر دەبێتە ماددە و مایەیی شیر، رەنگە باس لەسەرەتایەکی بکات، بەلام سەرەتایەکی زەمەنی نییە، بەکو لە ئۆستایەکی پێکدات، کە زەحمەتیشە دەستی بەسەردا بگرین. لە زمانی ئینجیلەو ھەو ڤەردەبین کە (لە سەرەتادا وشە ھەبوو)، ئەگەر (وشە) مەبەست لە کردەیی خەلق بێت، ھەو بە (کردار) یش دەکرێت لێکبدرێتەو، بەلام لە ژێر زمانی شاعیر ھەو دەخوێنێتەو کە (لە سەرەتادا تەنیا جوانیی ھەبوو). جوانیی لای رۆمانسییەکان دۆنیایەکی خەیاڵییە، دۆنیایەکی دوورەدەستە، بەکو لە زۆرباریشدا، ئاوێتەیی مەرگیشت دەبێت. ھەر ھەو جوانییە، دواتر رامبێ بە (تای) دەچوێت.

لێژێکی شیر، لە سەر ئالێژیک بەندە، جیهانیئەم شاعیرە وەکو ئارنجکێک ھەپروون بە ھەپروون بوو، ھیچی بەسەر یەکەو نەماو، پارچەکانی جارێکی دی مەحاڵە پێکەو گرێ بدرێتەو، بەلام ھەر پارچەیهک خێ لە خێیدا پێکھاتەیهکی شیرییە. ئەم جیهانە ئینسان تووشی گۆژبوون دەکات، ھەو گۆژبوونەیی کە رامبێ دەیویست دەستی بەسەردا بگرێت. ئایا ئەم کردەییە بە شیر ئەنجام دەدرێت، ئایا شاعیر دەتوانێت ئەم جیهانە لەیەکترازاو، لە یەکداما ھاو جارێکی دی بداتەو دەم یەک و وەک سەنعەتکارێک، ھەوێ ھەو بدات برین و شوێنەواری ھەو ئازارانە بسۆتەو؟

شیر دەستی لەسەر شانم دانا
گوێی لە دوورەو ھاووم و نەزرم لە خۆم گرتوو
نیشانەیی زیندووکردنەو بناسم

شاعیر زۆر خولیی جیهانی خێتیی، ھەست ناکات کە کات تێدەپەچێت، ھەست ناکات کە دەرەو کارێگەری بە سەر ئەزموونی ھەو ھەپ، بە پێچەوانەو رەنگە بیەوێت، جیهانە شیرییەکی خێ بێتە مەرجه، نەک ئەزموون، بێیە ھەست بە گۆڤانکارییەکی بنەتیی لە دەقە سەرەتاییەکانی و دەقە تازە نووسراوەکانی ناکەین. جیهانی

شيعری ئه و به بـ كه لـن دروست بووه؛ رهنگه بواریشمان نه داتـ هه ناسه تـدا بدهـین. وه كو ئه وهی ئینسان له دوا ساته كانی خـیدا بـژـت و ئه وهی ده مینـته وه ته نیا هه ر شيعر بـت. به رجه سته كردنی ئه و جیهانه به بـ خـا، به بـ وـرگو، به بـ مه سافه ی نـوان وـنه كان، به بـ سپـتی، به بـ په نجه ره و ده رگا. جیهانـکی سیخناخه به خودی خـی. ده ق جـگای واقع ده گرـته وه.

وـك یـكـم ئـژـی چوونـ قوتا بخانـ لافاو لـ و جـگـیـ نـیشتـ وـ خوداناس بـ دـستنـوـژـگرتن دـچـنـ سـری ئـ و شـقامانـی هاتوچـیان لـ بـستراوـ كـخراوی جانـ وـران بـ دـستـ بـدـكانیان ووناکیان لـ بن دروشمـكانیان درـزن کرد

ئه م جیهانه سوریا لیئامـزه، له هه مان کاتیشدا لـکاـیشه، به تـرم و موفردهی دهشتی دزه یی ئاوس ده بـت، به ئامازه یه کیش بـ فهزای دهشتی ههولـر کـتایـی دـت؛ پانتاییه کی خاوه، دووباره بوونه وهی خودی خـیه تی، که مـک ههست به رهتابهت ده کرـت، به رجه سته كان له نـ و دزایه تی و به دزایه تی خـیان ده ژین. هیچ شتـک له کـتاییدا، په یوه ندی به هیچ شتـکه وه نه ماوه. هه موو (پنت) کـ سه ربه خـیه کی ته وای هه یه؛ بـ خودی خـی واقعـکه. شاعیر کهس ئاشت ناکاته وه، بانگه شهی کهس ناکات، قسه له گهـ کهس ناکات، نایه وـت ده می ئاراسته ی هیچ کهسـک بکات. ئینسان له ده قی سه باحـ هـنجده ردا، به بـ هیچ ئاراسته یه کی دیاریکراو هه نگاو ده نـت.

لـ ژووړی زـوانی خـم گـگـپـانـکی گـشتیم چـ و قـرـباـغ

بـیه لای وی، به رجه سته كان، ماده ده كان، چ سروشتی بووبـتن، چ مادی رووت، كه وتوونه ته هه ره كهت و گیانیان له به ره. زمان له سه ر هـه ی به یانی ئاراسته كراو به كار نه هاتووه، بهـكو له ئامازه، هه ندـ جار ئه و ئامازه یه بـ خودی خـی گهـاوه ته وه. ئه م جـره شيعره له نـ و ئه ده بیاتی کوردیدا، رهنگه خوـنه ری زـری نه بـت، چونكه ده یان ده یه یه، شيعریان به وه راهـناوه كه (سیاسی) بـت و حماسیانه بـته ده نگ، په یامی ههـ وـستبازی هه بـت، له یاوه ر و مورید و چه پـه بگهـت؛ یان (رـمانسی) بـت، ختووکه ی هه سته چه پکراوه كان و داپلـسراوه كان و مه حروومه كان بدات، ئه رکی کـمهـایه تی و سایکلـژی ببینـت، ته نانهت هه ندـ جار وه كو وـنه ی (پـرنـ) ی لـ بـت، له پـناو فـنـکـردنه وهی ده روونـکی گـگـتوودا به کارهاتـت. سه باحـ هـنجده ر له م دیده وه دژه شيعر ده نووسـت.

ئەم دژە شیعەر دەمکە لە نۆ ئەدەبیاتی کوردیدا دەنووسرێت،
نە یاری لە یاوەر زۆرترە. هەندێ جار تەمەنی ئەوەی دەدرێتە پاڵێکە
لە پاشایی رێتاریکی تەقلیدی نەهاتتە خوار، بە پەردەیی گۆیی
کوردان قورس و بەدەفەسا، هەندێ جاریش گومانێ ئەوەی لێدەکرێت کە
دیمەنی دۆقەنی خەیاڵیی ناکۆکێتی و دەمکێش بە لاترازو لە سیاقی
گشتیدا دەخوێدرێتەو.

ئەم تەمەنە هەند راستن، ئەگەر نووسین وەک تەقلیدیکی
قوتابخانەیی سەیر بکرێت، نەک وەک ئافرێندراویکی تاک. بەیە
دەبینن، ئەگەر لای شاعیر ئاماژەیەکی بە جەستەیی ژن کرابێت، ئەو
تەنیا هەر بەم جۆرە بە ژێر قەڵەمی شاعیردا تەپەییو:

ئاو چاوی کوێر نەبوا
بەلێشی نەرمی کیژان و شێ نەدەبوو

یان ئەگەر بێت و ئاماژەیەکی بە شەیی ناوێ و شەیی براکۆژیەکانی
دوای راپەڕینیش کرابێت، ئەو شتێکمان پێ دەدات، کە رەنگە تەنیا
ئەو کەسانە درکی پێ بکەن کە لە نزیکەو ئاگاداری بارودێخە
بوونە. بە شەوێک لە شەوێکان ئاماژە بە دوو لەقلەقەکی سەر
منارەیی مزگەوتی خانقا دەکات. ئەو دوو تەیرە وەک لە
ئەبەدییەتەو هاتبێت و لە سەر ئەو منارەیی نیشتبێتەو. لە
تەیرێکی خێڵیان کەوتبێت و بووبێتە رێحی زیندووی شارەک، بەلام
مەخابن ئەم رێحە بە دەستی (نیشتمانییەکی) وەک نارنجێک هەپروون
بە هەپروون دەبێت. شاعیر بە تەوزێکەو بای لێو دەکات. هەولێری
دێرین دەبێتە بایێندەیی دێرین. کێ کێنترە: پیرەیی حاجی لەقلەق، یان
شاری هەولێر؟ بێگومان لە کوشتنی بایێندەدا پەلامکمان پێ و تراوێ:
(کوشتنی شار و ئینسان و شارستانیەت). ئینسان بە تاقی تەنیا بە
هیچ جێرێک ئیمکانییەتی ژیاڵی نیە لەسەر ئەم خاکە بریندارە.

نیشتمانییەکی بایێندەیی دێرینی هەولێری کوشت

هەروەها دەبێت ئاماژە بە خاڵێکی دیکە لە شیعری ئەم شاعیرەدا
بکرێت، ئەویش زمانی سحرە. شیعەر و سحر دوو دەستەخوشکن، بەکو
دوو جێگانهن. ئەوەی بە کردار ناکرێت، بە خەیاڵ ئەنجام دەدرێت.
ئەم دوو جێگانهیە پێکەو سەریان هەداوێ و پێکەوێش هەدەکەن.
دەبێت ئاماژە بە ئەو بکەین کە سەرھەدانی زمان لە پێناو
سحرکردن بوو. سحرکردن لە گەردوون، لە شتە بێنراوە و
نەبێنراوەکان. واتە: ئاستکردنەوێ دۆنیا لە رێگای زمانەو،
هەبەتە شیعەر نزیکترین زمانی ئاستکردنەوێ. شیعەر شەییەکی لە

پـناو ئاشتکردنه وه دا .

سه باح هـنجدهر شاعیری سرکه ، ئه و وه کو ئه کر پاتانه ی گه مه به وشه کانی ده کات، له پـناو سـینه وه ی ئه و نـه وه نده ، شاعیر گه مه یان پـده کات که واقیع له زمان جودا ده کاته وه ، هه و پـدانـکه بـ رووخاندنی ئه و پردانه ی که ئینسان له زمان جودا ده که نه وه . گهـانه وه بـ زمانی مندا پـی، بـ ئه وه ی مندا و زمان ببنه وه به یه ک جهسته . ئیتر شـتـک نییه به ناوی فیکره وه و شـتـکی دیکه ش به ناوی زمانه وه ، بهـکو جهسته ده بـته زمان و زمانیش وه کو جهسته ههـسوکه وت ده کات. ههروه کو له سهروه وش ئاماژه مان پـی کرد، شاعر لای شاعیر له سه ر لـژیک به ند نییه ، بهـکو دژه لـژیکیش ئیش ده کات، لـره وه و پـنه کردن پانتاییه کی مه زن له ده قی ئه م شاعیره داگیر ده کات. ورـنه ی نه خـشـک نا ، بهـکو چه مانده وه ی زمان بـ ئاستـکی دی، زمان ئه و ئاسنه گه رمبووه وه یه ، که شاعیر به که یفی خـی ده یچه مـنـته وه ، پاشانیش که سارد ده بـته شیکلی سه یر و سه مه ره یان وه رگرتووه . ههـدانی ماسی بـ حه وزی شووشه ، به ههـدانی وشه یه ک ناکات بـ ناو رسته ؟ :

ماسی ههـده ده مه ناو حه وزی شووشه

هه ند پـ جاریش به رانه یر به و نه ی سوریا لئیاسا خو نه ر تووشی حه په سان ده بـت، چونکه ئه م ئه کر پاتکردنه وه ده گه یه نـته ئاستـک، که ره نگه دوا سنووری خه یا بـت. خو نه ری که مخه یا ته واو بـزار ده کات.

ده می به قابقابی ئاسووده یی گه رم کرد

یان

پـغه مبه ران له شه رمی ووناکیدا مردن

شاعیر دهسته واژه ئاینیه کان، ئاماژه کردن بـ پیاوچاکان و پـغه مبه ران و ئه ده واتی بواری پیرـز به کار ده هـنـت، له پـناو ههـگهـانه وه ، یان له پـناو ئاراسته یه کی دیکه به کاریان ده هـنـته وه ، یان ئه وه تا زمان ده به ستـته وه بـ زه مانـکی دـرین، زه مانـکی به سه رچوو و له ژـر لـوه وه به خو نه ر بـت ئه م ده قانه ره گوـیشه یان هه یه . له م هاوکـشه یه دا، ئینسان وه کو یه که م کائین و یه که م بوونه وه ر و یه که م به رجهسته دـته پـشه وه . ئینسان کائینـک نییه له گـانکاریه سروشتیه دـرینه وه کانه وه هاتـته کایه وه ، بهـکو سه ره تا ئه و دروست ده بـت، ئینجا ره گه زه بـ ئه ژماره کانی سروشت دروست ده بن. ئه م دیده ئاماژه بـ تـرمی (ئيو مانيسم) ده کات و

له هه مان کا تیشدا ره گهزکی ئرگا نیکی ده قی سه باح ره نجده ره.

ئاسمان له ده مودووی هه ور

پش ئه وهی ببته

باران یان به فر

ته رزه یان شه خته

ئهمه ی دروست کرد

ز ره گهزی دیکه هه ده کرته هه وسته یان له سهر بکران و به نرینه زمان. خو نهر ده توانیت له ترمی (گهرم) بوانت و له سیاقه جیا وازه کانی وردبته وه. چن ئهم موفره ده یه تکهه ککشی و نه ی شیعری ده بت و ره گور شه کانی له قووایی چ خاک کدا، ته یی و گهرمایی ده قزنه وه. خو نهر، یان تو ژهر ده توانت له سهر چه ند ره گهزی دیکه بگیرسه ته وه و زیاتر په ی به دنیا شیعری شاعیر به رت، به ام ئه وهی جی سهرنجه، ئه و جیا ده نووست و باجی ئهم جیا نووسینه ش دیاره.